

தேவனுடைய சிட்சைக்குச் சரியாகச் செவிசாய்த்தல்

இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எச்சரிப்பின்படி நாம் இரண்டில் ஒரு வழியில் தேவனுடைய சிட்சைக்குத் தவறான வகையில் செவிசாய்க்கலாம். நாம் “கர்த்தருடைய சிட்சையை அற்பமாக எண்ணலாம்” அல்லது “அவரால் கடிந்துகொள்ளப்படும்போது சோர்ந்துபோகலாம்” [எபி. 12:5]. நாம் தேவனுடைய சிட்சையை உணராமல் இருப்பதோ அல்லது அதைப் புறக்கணிப்பதோ அதை அற்பமாக எண்ணுவதாகும். தேவனுடைய சிட்சையைக் குறித்துச் சோர்ந்துபோவது என்றால், அவருடைய சிட்சை மிகவும் கடினமானது என்ற எண்ணத்தில் அவரைப் பிரியப்படுத்தும் முயற்சியை விட்டுவிடுவதாகும். தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார் என்பதையும், அவர் நமது நன்மைக்காகவே சிட்சிக்கிறார் என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நாம் அவருடைய சிட்சையின் அன்பின் கரத்தை உணரும்போது, மனந்திரும்பி அவருடைய மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் மனந்திரும்பும்போது தேவனுடைய சிட்சையிலிருந்து விடுபடுவதை எதிர்பார்க்க முடியும். என்றாலும், நமது பாவங்களின் தவிர்க்க முடியாத பின்விளைவுகளிலிருந்து நாம் விடுபடுவதை எதிர்பார்க்க முடியாது. நாம் தேவனுடைய இரக்கத்துக்காகவும், உதவிக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளலாம். தங்களைத் தாழ்த்தி ஆவியில் நொறுங்குண்டவர்களைத் தேவன் கவனிக்கிறார் [பார்க்க, ஏசாயா 66:2]. “அவருடைய கோபம் ஒரு நிமிஷம், அவருடைய தயவோ நீடிய வாழ்வு; சாயங்காலத்தில் அழுகை தங்கும், விடியற்காலத்தில் களிப்புண்டாகும்” என்று தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணியிருக்கிறார் [சங். 30:5].

இஸ்ரவேலின்மீது நியாயத்தீர்ப்பு இறங்கியபிறகு தேவன் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார்:

இமைப்பொழுது உன்னைக் கைவிட்டேன்; ஆனாலும் உருக்கமான இரக்கங்களால் உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வேன். அற்பகாலம் மூண்ட கோபத்தினால் என் முகத்தை இமைப்பொழுது உனக்கு மறைத்தேன்; ஆனாலும் நித்திய கிருபையுடன் உனக்கு இரங்குவேன் என்று கர்த்தராகிய உன் மீட்பர் சொல்லுகிறார் [ஏசாயா 54:7-8].

தேவன் நல்லவராகவும் இரக்கம் உள்ளவராகவும் இருக்கிறார்!

தேவனுடைய சிட்சையைக் குறித்து மேலும் ஆய்வு செய்ய, பார்க்க: 2 நாளா. 6:24-31, 36-39; 7:13-14; சங். 73:14; 94:12-13; 106:40-46; 118:18; 119:67, 71; எரே. 2:29-30; 5:23-25; 14:12; 30:11; ஆகாய் 1:2-13; 2:17; அப். 5:1-11; வெளி. 3:19.

உபவாசமிருத்தல்

உபவாசமிருத்தல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு உணவையும் பானங்களையும் அருந்துவதைவிட்டு விலகியிருப்பதாகும். வேதாகமத்தில் உபவாசமிருந்த பலரைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலர் எல்லா வகை உணவையும் சாப்பிடுவதிலிருந்து விலகியிருக்கிறார்கள். சிலர் தங்கள் உபவாச கால அளவில் சில குறிப்பிட்ட வகை உணவை மட்டும் விலக்கிவைக்கிறார்கள். இரண்டாவது உபவாசத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தானியேலின் மூன்று வார உபவாசத்தைக் குறிப்பிடலாம். அந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் “ருசிகரமான அப்பத்தையும்... இறைச்சியையும், திராட்சரசத்தையும்” விலக்கிவைத்தார் [தானி. 10:3].

உணவை மட்டுமின்றி, நீரை அருந்தாமலும் உபவாசம் இருந்தவர்களைக் குறித்த சில எடுத்துக்காட்டுகளும் வேதாகமத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இப்படிப்பட்ட முழுமையான உபவாசம் அபூர்வமானதாகும். அது மூன்று நாட்களுக்கு அதிகமாக இருக்குமானால், அது இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டது என்றே கருத வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, மோசே நாற்பது நாட்கள் உணவும் தண்ணீரும் இல்லாமல் இருந்த போது, அவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருந்தார். அதன் காரணமாக அவருடைய முகம் பிரகாசமாக இருந்தது [பார்க்க, யாத். 34:28, 29]. அவர் தனது முதலாவது உபவாசத்தைத் தொடர்ந்து மேலும் நாற்பது நாட்கள் உபவாசம் இருந்தார் [பார்க்க, உபா. 9:9, 18]. அவருடைய இரண்டு உபவாசங்களும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருந்தன. எவரும் அதன்படி செய்ய முயலக் கூடாது. தேவனுடைய இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட உதவி இல்லாமல், ஒரு சில நாட்களுக்கு மேல் தண்ணீர் இல்லாமல் பிழைத்திருப்பது கடினமாகும். நீர் இழப்பு மரணத்துக்கு இட்டுச் செல்லுகிறது.

தண்ணீரில்லாமல் செல்லுவது மட்டுமே உடல் ஆரோக்கியத்துக்குத் தீங்கான காரியம் என்று சொல்ல முடியாது. நீண்ட நாட்களுக்கு

உணவைத் தவிர்ப்பதும் கூட ஆபத்தை விளைவிக்கலாம். ஏற்கெனவே போதுமான போஷாக்கில்லாமல் இருக்கிறவர்களுக்கு இது கண்டிப்பாகத் தீங்கை விளைவிக்கும். ஆரோக்கியமாக இருப்பவர்களும் கூட ஒரு வாரத்துக்கு மேல் உபவாசம் இருக்கும்படி திட்டமிட்டால் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

ஏன் உபவாசமிருக்க வேண்டும்?

உபவாசமிருப்பதின் அடிப்படை நோக்கம் ஆண்டவரை நோக்கி ஜெபித்து அவரைத் தேடுவதற்குக் கூடுதலான நேரத்தைப் பெறுவதாகும். ஜெபிப்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் வேதாகமத்தில் உபவாசிப்பதைக்குறித்துக் கூறப்படுவது இல்லை. எனவே ஜெபம் இல்லாமல் உபவாசிப்பது அர்த்தமில்லாத காரியமாகும். எடுத்துக் காட்டாக, நடபடிகளின் புத்தகத்தில் உபவாசத்தைக் குறித்துக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இரண்டு இடங்களிலும் ஜெபிப்பதைக் குறித்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதல் குறிப்பில் [பார்க்க, அப். 13:1-3] அந்தியோகியா சபையைச் சேர்ந்த தீர்க்கதரிசிகளும் போதகர்களும் ‘‘கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்து, உபவாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்’’ என்று நாம் பார்க்கிறோம். அப்படி அவர்கள் செய்தபோது, தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாட்டைப் பெற்றார்கள். இதன் விளைவாக, பவலும் பர்னபாவும் அவர்களுடைய முதல் அருட்பணிப் பயணத்தில் அனுப்பப்பட்டார்கள். இரண்டாவது முறை, பவலும் பர்னபாவும் கலாத்திய சபையில் மூப்பர்களை நியமித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நாம் இப்படி வாசிக்கிறோம்:

அல்லாமலும் அந்தந்தச் சபைகளில் அவர்களுக்கு மூப்பர்களை ஏற்படுத்திவைத்து, உபவாசித்து ஜெபம்பண்ணி, அவர்கள் விசுவாசித்துப் பற்றிக் கொண்ட கர்த்தருக்கு அவர்களை ஒப்புவித்தார்கள் [அப். 14:23].

இந்த இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டில் பவலும் பர்னபாவும் இயேசுவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுவதை நாம் காண்கிறோம். இயேசுவானவர் பன்னிரு சீஷர்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்பு இரவு முழுவதும் ஜெபித்தார் [பார்க்க, லூக்கா 6:12]. ஆவிக்குரிய தலைவர்களை நியமிப்பது போன்ற முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டியிருக்கும்போது, கர்த்தருடைய வழிநடத்துதலை நிச்சயமாக உணரும் வரையில் ஒருவர் ஜெபிக்க வேண்டும். இந்த வேளையில் உபவாசிப்பது கூடுதலான நேரத்தைக் கொடுக்கும். புதிய ஏற்பாட்டில் ஜெபிப்பதற்கு அதிக ஒப்படைப்புக்கொள்ளும்படியாகத் திருமணமான தம்பதியர் தாற்காலிகமாகப் பாலுறவிலிருந்து விலகியிருப்பதும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது [பார்க்க, 1 கொரி. 7:5]. இதே நோக்கத்துக்காகத்

தாற்காலிகமான வகையில் உணவை விலக்கி வைக்கலாம் என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ளுகிறோம்.⁶²

இப்படியாக முக்கியமான ஆவிக்குரிய தீர்மானங்களுக்கான தேவனுடைய வழிநடத்துதலுக்காக நாம் ஜெபிக்கும்போது, உபவாசமிருப்பது உதவியாக இருக்கிறது. மற்றத் தேவைகளுக்காக ஏறெடுக்கப்படும் ஜெபங்களுக்கு அதிகமான நேரம் தேவைப்படாது. [கர்த்தருடைய ஜெபத்தை ஏறெடுக்க நாம் உபவாசமிருப்பது அவசியமில்லை]. ‘‘தேவனுடைய சத்தத்துக்குச் செவிகொடுப்பது’’ நமக்குக் கடினமான காரியமாக இருக்கிறபடியால், வழிநடத்துதலுக்காக வேண்டும் ஜெபங்களுக்கு அதிகமான நேரம் தேவைப்படுகிறது. வழிநடத்துதலில் நிச்சயத்தைப் பெற வேண்டுமானால் இன்னுமதிக்கமான நேரம் ஜெபத்தில் தரித்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வேளைகளில் உபவாசம் உதவியாக இருக்கிறது.

உபவாசிப்பதற்குத் தவறான காரணங்கள்

தற்போது நாம் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழாக உபவாசிப்பதற்கான ஆவிக்குரிய காரணத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறோம். உபவாசிப்பதற்கு வேதாகமரீதியல்லாத சில காரணங்களையும் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

சிலர் உபவாசிப்பது தேவன் தங்கள் ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிப்பதற்கான வாய்ப்பை அதிகரிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஆனால் இயேசுவானவரோ ஜெபம் பதிலளிக்கப்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் உபவாசம் அல்ல, விசுவாசமே என்று சொல்லியிருக்கிறார் [பார்க்க, மத். 21:22]. உபவாசிப்பது தேவனை மாற்றுவதில்லை என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். நமது உபவாசத்துக்கு முன்பும், நமது உபவாசத்தின் வேளையிலும், நமது உபவாசத்துக்குப் பிறகும் அவர் மாறாதவராகவே இருக்கிறார். உபவாசிப்பது என்பது தேவனுடைய கரத்தைச் செயல்பட வைப்பது அல்ல. ‘‘நீர் எனது ஜெபத்துக்குப் பதிலளியும். இல்லாவிட்டால் நான் உபவாசமிருந்து மரித்துப்போவேன்’’ என்று பயம் காட்டுவதற்கான வழியும் அல்ல. இது வேதாகமரீதியான உபவாசமாகும், உண்ணாவிரதப் போராட்டம் அல்ல! பத்சேபாளிடம் தனக்குப் பிறந்த குழந்தை பிழைக்க வேண்டும் என்று தாவிது பல நாட்கள் உபவாசமிருந்து ஜெபித்தான். ஆனால் தேவன் தாவிதைச் சிட்சித்தபடியால் அந்தக் குழந்தை இறந்து போனது. உபவாசத்தின்மூலம் அவனால் தனது சூழ்நிலையை மாற்றிக்

⁶² ‘‘உபவாசத்திற்கும் ஜெபத்திற்கும் தடையிராதபடிக்கு இருவரும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்று சம்மதித்தாலன்றி, ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாதிருக்கள்’’ என்று 1 கொரிந்தியர் 7:5 வசனத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில நவீன மொழிபெயர்ப்புக்களில் ஜெபம் என்று மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கொள்ள முடியவில்லை. தாவீது பற்றிக்கொள்ள எந்தவொரு வாக்குத் தத்தமும் இல்லாதிருந்தபடியால் அவன் விசுவாசத்தில் ஜெபிக்க வில்லை. உண்மையில், அவன் தேவனுடைய சித்தத்துக்கு விரோதமாக உபவாசித்து, ஜெபித்தான். இதன் பின்விளைவிலிருந்து இது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சிலர் நினைப்பதுபோல உபவாசமிருப்பது எழுப்புதலுக்கு முன்பு தேவையானது அல்ல. புதிய ஏற்பாட்டில் எழுப்புதலுக்காக எவரும் உபவாசமிருந்தது கிடையாது. மாறாக, அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சுவிசேஷத்தை அறிவித்தார்கள். ஒரு பட்டணத்தார் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றால் மறுபடியும் இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தங்கள் காலிலுள்ள தூசை உதறிவிட்டு அடுத்த பட்டணத்துக்குச் சென்றார்கள் [பார்க்க, லூக்கா 9:5; அப். 13:49-51].

கலாத்தியர் 5:19-21 வசனங்களில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள ‘‘மாம்சத்தின் இச்சைகளைப்’’ போலல்லாமல், சாப்பிடுவது இயல்பான தும், பாவமில்லாததுமான ஒரு விருப்பமாக இருக்கிறபடியால், உபவாசமிருப்பது என்பது ‘‘மாம்சத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வருவது’’ கிடையாது. என்றாலும் உபவாசமிருப்பது இச்சையடக்கத்தில் ஒரு பயிற்சியாகும். மாம்சத்தில் நடக்காமல் ஆவியில் நடப்பதற்கு இது தேவைப்படுகிறது.

ஒருவர் தன் ஆவிக்குரிய மேன்மையை நிரூபிப்பதற்காகவோ அல்லது தேவன்மீதான தனது பயபக்தியை விளம்பரப்படுத்துவதற்காகவோ உபவாசம் இருப்பாரானால், அது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும். அது மாய்மலத்தை யே காட்டுகிறது. பரிசேயர்கள் இதற்காகவே உபவாசம் இருந்தார்கள், இயேசுவானவர் அதற்காக அவர்களைக் கடிந்துகொண்டார் [பார்க்க, மத். 6:16; 23:5].

சிலர் சாத்தானுக்கு எதிரான வெற்றி பெறுவதற்காக உபவாசம் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதற்கும் வேதாகம ஆதாரம் கிடையாது. தேவனுடைய வார்த்தையில் விசுவாசத்தின்மூலமாக நாம் சாத்தானை எதிர்த்து நின்றால் அவன் ஓடிப்போவான் என்ற வாக்குத்தத்தம் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது [பார்க்க, யாக். 4:7; 1 பேதுரு 5:8-9]. இதற்கு உபவாசமிருத்தல் தேவையல்ல.

ஆனால் ‘‘ஜெபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும்’’ மட்டுமே சில வகைப் பிசாசுகளை விரட்ட முடியும் என்று இயேசுவானவர் சொல்லவில்லையா?

பிசாசினால் பிடிக்கப்பட்ட ஒருவனை விடுவிப்பதின் பின்னணியிலேயே இயேசுவானவர் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். விசுவாசி தனக்கு எதிரான சாத்தானின் தாக்குதலிலிருந்து வெற்றி பெறுவதைக் குறித்த பின்னணியில் அவர் இதைச் சொல்லவில்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

ஆனால் உபவாசிப்பதின்மூலம் நாம் பிசாசுகளின்மீது அதிகமான அதிகாரத்தைப் பெறுகிறோம் என்பதை இயேசுவானவரின் வார்த்தைகள் உறுதிப்படுத்தவில்லையா?

ஒரு சிறுவனைப் பிடித்திருந்த பிசாசைத் தங்களால் ஏன் விரட்ட முடியாமல் போனது என்று இயேசுவின் சீஷர்கள் அவரிடம் கேட்ட போது, அவர் முதலில் அவர்களுடைய விசுவாசக் குறைவே காரணம் என்று சுட்டிக்காட்டினார் [பார்க்க, மத். 7:20]. பிறகு ஒரு அடிக்குறிப்பாக அவர் ‘‘இந்த ஜாதிப் பிசாசு ஜெபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும்மேயன்றி மற்றெவ்விதத்தினாலும் புறப்பட்டுப் போகாது’’ என்று சொல்லியிருக்கலாம் [மத். 17:21]. ஆனால் இந்த வாசகம் மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் மூலப் பிரதியில் இல்லாமலிருக்கலாம்.

இயேசுவானவர் உண்மையில் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருந்தாலும், உபவாசமிருப்பது பிசாசுகளின் மீதான ஒருவருடைய அதிகாரத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும் என்ற முடிவுக்கு வருவது தவறாகும். இயேசுவானவர் தமது பன்னிரு சீஷர்களுக்குக் கொடுத்ததுபோல [பார்க்க, மத். 10:1] அவர் ஒருவருக்குப் பிசாசுகளின்மீதான அதிகாரத்தைக் கொடுப்பாரானால், அவர் அதைப் பெற்றிருக்கிறார், உபவாசத்தினால் அதை அதிகரிக்கச் செய்ய முடியாது. என்றாலும், உபவாசமிருப்பது அவருக்கு ஜெபிப்பதற்கும் தியானிப்பதற்கும் அதிகமான நேரத்தைக் கொடுக்கிறபடியால், அது தேவனால் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தின்மீதான விசுவாசத்தை அதிகரிக்கச் செய்கிறது.

இயேசுவானவர் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வாசகத்தைச் சொல்லியிருந்தாலும் அது ஒரு வகைப்பட்ட பிசாசைக் குறித்தே என்பதை நாம் கருத்தில் வைக்க வேண்டும். எனவே விடுவிக்கும் ஊழியத்தில் உபவாசமிருப்பது அதிகமான பங்கை வகிக்க முடியாது.

உபவாசத்தைக் குறித்து அளவுக்கதிகமாக வலியுறுத்துதல்

சில கிறிஸ்தவர்கள் உபவாசிப்பதை ஒரு சமயச் சடங்காகவே ஆக்கி விட்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் அதற்கு முக்கியமான இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்றாலும், புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்களில் எந்த இடத்திலும் உபவாசத்தைக் குறித்துக் குறிப்பிடப்படவில்லை.⁶³ எப்படி எப்போது உபவாசமிருக்கும் என்ற

⁶³ பவுல் 1 கொரி. 7:5 வசனத்தில் திருமணமான தம்பதியினர் உபவாசத்தைக் குறித்துக் குறிப்பிட்டிருப்பது மட்டுமே ஒரே விதிவிலக்காக இருக்கிறது. ஆனால் ஆங்கிலத்தில் கிங் ஜேம்ஸ் மொழிபெயர்ப்பில் மட்டுமே இது சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் தானாக முன்வந்து இருக்காத உபவாசத்தைக் குறித்து அப். 27:21,33-34, 1 கொரி. 4:11, 2 கொரி. 6:5, 11:27 வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது., இவை ஆவிக்குரிய நோக்கங்களுக்காக அனுசரிக்கப்பட்ட உபவாசங்கள் அல்ல, நெருக்கமான சூழ்நிலையின் காரணமாகவும், உணவு இல்லாததின் காரணமாகவுமே உபவாசமிருக்க நேரிட்டிருக்கிறது.

போதனை விசுவாசிகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. உபவாசமிருக்க வேண்டும் என்று ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. உபவாசமிருப்பது இயேசுவைப் பின்பற்றுவதில் ஒரு சிறிய அம்சமே என்பதையே இது காட்டுகிறது.

பழைய உடன்படிக்கையின் கீழாக, உபவாசம் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஒருவரோடு மரணத் தோடு தொடர்புகொண்ட துக்கம் அனுசரிக்கும் வேளைகளிலோ அல்லது மனந்திரும்புதலின் வேளைகளிலோ அல்லது தேசிய மற்றும் தனிப்பட்ட சிக்கல்களுக்காக ஊக்கமாக ஜெபிக்கும் வேளைகளிலோ பெரும்பாலும் உபவாசமிருந்தார்கள். [பார்க்க, நியா. 20:24-28; 1 சாமு. 1:7-8; 7:1-6; 31:11-13; 2சாமு.1:12; 12:15-23; 1 இரா. 21:20-29; 2 நானா. 20:1-3; எஸ்றா 8:21-23; 10:1-6; நெகே. 1:1-4; 9:1-2; எஸ்தர் 4:1-3, 15-17; சங். 35:13-14; 69:10; ஏசாயா 58:1-7; தானி. 6:16-18; 9:1-3; யோவேல் 1:13-14; 2:12-17; யோனா 3:4-10; சக. 7:4-5].

எளியவர்களுக்கு ஆதரவளித்தல் போன்ற மிக முக்கியமான கட்டளைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, உபவாசமிருப்பது தவறு என்றும் பழைய ஏற்பாடு போதிக்கிறது [பார்க்க, ஏசாயா 58:1-12; சக. 7:1-14].

பழைய உடன்படிக்கையின் கீழாக ஊழியம்செய்த இயேசுவானவர் அளவுக்கதிகமாக உபவாசத்தை வலியுறுத்தினார் என்று குற்றம்சாட்ட முடியாது. உண்மையில் அவர் அதை அதிகமாக வலியுறுத்தவில்லை என்றுதான் பரிசேயர்கள் குற்றம் சாட்டினார்கள் [பார்க்க, மத். 9:14-15]. அவர்கள் அதை அளவுக்கதிகமாக வலியுறுத்துகிறார்கள் என்று அவர் கடிந்துகொண்டார் [பார்க்க, லூக்கா 18:9-12].

என்றாலும், இயேசுவானவர் தமது மலைப்பிரசங்கத்தின்போது தம்மைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு உபவாசத்தைக் குறித்துப் போதித்தார். அவர் சரியான காரணங்களுக்காக உபவாசம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறினார். தம்மைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் உபவாசமிருப்பதைத் தான் எதிர்பார்ப்பதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டினார். அவர்களுடைய உபவாசத் துக்காகத் தேவன் பயனளிப்பார் என்றும் அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்தார். அவரும்சுட ஓரளவு உபவாசம் இருந்தார் [பார்க்க, மத். 17:21].

எவ்வளவு காலம் உபவாசமிருக்க வேண்டும்?

வேதாகமத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் எல்லா நாற்பது நாள் உபவாசங்களும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவே இருக்கின்றன. ஏற்கெனவே மோசே தேவனுடைய பிரசனத்தில் இருமுறை நாற்பது நாட்கள் உபவாசமிருந்ததைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறோம். எலியாவும்சுட நாற்பது நாட்கள் உபவாசமிருந்தார், ஆனால் அதைத் துவங்குவதற்கு முன்பு ஒரு தேவதூதனால் போஷிக்கப்பட்டார் [பார்க்க, 1 இரா. 19:5-8]. இயேசுவானவரின் நாற்பது நாள் உபவாசத்திலும் பல

இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட அம்சங்கள் காணப்பட்டன. அவர் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வனாந்தரத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். அவருடைய உபவாசத்தின் முடிவில் சாத்தானின் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட சோதனைகளை அவர் எதிர்கொண்டார். அவருடைய உபவாசத்தின் இறுதியில் தேவதூதர்கள் அவருக்குப் பணிவிடை செய்தார்கள் [பார்க்க, மத். 4:1-11].

இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட உதவியில்லாமல் சிலரால் நாற்பது நாட்கள் உபவாசம் இருக்க முடியும் என்றாலும், அது அவர்களுடைய ஆரோக்கியத் துக்கு அதிகமாகக் கேடு விளைவிக்கும். நாற்பது நாள் உபவாசம் என்பது வேதாகமரீதியான ஒழுங்கு அல்ல.

ஆண்டவரோடு நேரம் செலவழிப்பதற்காக ஒரு நேர உணவை விட்டுவிடும் ஒருவர் உபவாசம் இருக்கிறார் என்றே அர்த்தமாகும். நாட்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு உபவாசத்தை அளப்பது பிழையானதாகும்.

நாம் ஏற்கெனவே நடபடிகளின் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இரண்டு உபவாசங்களைக் குறித்துப் பார்த்திருக்கிறோம் [பார்க்க, அப். 13:1-3; 14:23]. இவை நீண்ட நாட்கள் ஆசரிக்கப்பட்ட உபவாசங்கள் அல்ல. இவை ஒருவேளை ஒரு நேர உணவைத் தவிர்க்கும் உபவாசமாக இருக்கலாம்.

உபவாசிப்பதின் அடிப்படை நோக்கம், தேவனுடைய வழிநடத்து தலைப் பெறுவதற்காக அதிக நேரம் ஜெபத்தில் தரித்திருப்பதாக இருக்கிற படியால், நீங்கள் தேடும் தெளிவான வழிநடத்துதல் கிடைக்கும் வரையில் நீங்கள் உபவாசமிருக்கலாம் என்று நான் பரிந்துரை செய்கிறேன். உபவாசிப்பது தேவன் உங்களிடம் பேசும்படி அவரைப் பலவந்தம் செய்வதில்லை என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். உபவாசமிருப்பது பரிசுத்த ஆவியானவரைக் குறித்த உங்கள் உணர்வை அதிகரிக்க மட்டுமே செய்யும். நீங்கள் உபவாசித்தாலும் சரி, உபவாசிக்காவிட்டாலும் சரி, தேவன் உங்களோடு பேசுகிறார். நமது சொந்த விருப்பங்களிலிருந்து அவருடைய வழிநடத்துதலைப் பிரித்துக் காண்பதே நமக்குக் கடினமாக இருக்கிறது.

சில செயல்பூர்வமான ஆலோசனைகள்

உபவாசமிருப்பது இயல்பாக நமது சரீரத்தைப் பல வழிகளில் பாதிக்கிறது. ஒருவர் பலவீனம், சோர்வு, தலைவலி, வாந்தி, மயக்கம், வயிற்றுவலி இவைகளை அனுபவிக்கலாம். ஒருவர் காஃபின் சேர்ந்த காபி, தேநீர் போன்றவைகளை அருந்தும் பழக்கமுடையவராக இருப்பாரானால், இந்தப் பாதிப்புகள் சிலவற்றுக்குக் காரணம் காஃபினைச் சேர்க்காமல் இருப்பதாக இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இந்தப் பழக்கமுடையவர்கள் உபவாசத்தைத் துவங்குவதற்குப் பல

நாட்களுக்கு முன்பே இந்தப் பாணங்களைப் பருகுவதைத் தவிர்த்து விடலாம். ஒருவர் ஒழுங்காக உபவாசமிருப்பவராக இருப்பாரானால், படிப்படியாக அது எளிதாக இருப்பதைக் காண்பார். என்றாலும் பெரும்பாலும் அவர் பலவீனத்தை உணரலாம்.

உபவாசத்தை மெதுவாகவே முறிக்க வேண்டும். நீண்ட காலம் ஒருவர் உபவாசம் இருந்திருப்பாரானால், அவர் இதில் அதிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஒருவருடைய இரப்பை மூன்று நாட்களுக்குத் திட உணவு எதையும் செரிக்காமல் இருக்குமானால், செரிப்பதற்குக் கடினமான உணவுகளை உண்பதின்மூலம் அவர் தனது உபவாசத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது ஞானமில்லாத காரியமாகும். எளிதாகச் செரிக்கும் உணவுகளைக் கொண்டு அவர் துவங்க வேண்டும். நீண்ட காலம் உபவாசமிருக்கும்போது, செரிமான மண்டலம் மறுபடியுமாக இயல்புக்கு வர அதிகமான நேரம் பிடிக்கும். ஆனால் ஒரு வேளை அல்லது இரு வேளை உணவைத் தவிர்க்கும் வேளையில் இப்படிச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை.

மரணத்துக்குப் பின்வரும் வாழ்வு

மக்கள் மரிக்கும்போது ஒன்று அவர்கள் பரலோகத்துக்குச் செல்லுகிறார்கள் அல்லது நரகத்துக்குச் செல்லுகிறார்கள் என்பதைப் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். என்றாலும், பரலோகம் என்பது நீதிமாண்கள் இறுதியாக வாசம்பண்ணும் இடம் அல்ல என்பதையும், ஹேடிஸ் அநீதியானவர்களின் இறுதியான இடம் அல்ல என்பதையும் அவர்கள் உணருவதில்லை.

இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் மரிக்கும்போது அவர்களுடைய ஆவி/ஆத்துமா உடனடியாகத் தேவன் வாசம்பண்ணும் பரலோகத்துக்குச் செல்லுகிறது [பார்க்க, 2 கொரி. 5:6-8; பிலி. 1:21-23; 1 தெச. 4:14]. வருங்காலத்தில் ஒருநாளில் தேவன் புதிய வானத்தையும், புதிய பூமியையும் சிருஷ்டிப்பார். புதிய எருசலேம் வானத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கிவரும் [பார்க்க, 2 பேதுரு 3:13; வெளி. 21:1-2]. இங்கே நீதிமாண்கள் நித்தியமாக வாழ்வார்கள்.

அநீதியானவர்கள் மரிக்கும்போது, அவர்கள் உடனடியாக ஹேடிசுக்குச் [பாதாளம்] செல்லுகிறார்கள். அங்கே தங்கள் சரீரங்கள் உயிர்த்தெழும் வரையில் அவர்கள் தாற்காலிகமாகக் காத்திருக்கிறார்கள். அந்த உயிர்த்தெழுவதின் நாள் வரும்போது அவர்கள் தேவனுடைய நியாயாசனத்துக்கு முன்பாகக் கொண்டுவரப்படுவார்கள். அப்போது அவர்கள் கந்தகமும் நெருப்பும் எரிகிற அக்கினிக் கடலுக்குள் போடப்படுவார்கள். வேதாகமம் இதை *கெஹன்னா* என்று குறிப்பிடுகிறது. வேதவசனங்களின் ஆதாரங்களைக் கொண்டு இவைகளை நாம் இன்னும் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

அநீதியுள்ளவர்கள் மரிக்கும்போது...

மரணத்துக்குப் பிறகு அநீதியானவர்களுக்கு என்ன நேரிடுகிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், ஒரு பழைய ஏற்பாட்டு எபிரெய்ச் சொல்லையும், மூன்று புதிய ஏற்பாட்டுக் கிரேக்கச் சொற்